



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: K. H.**, zastoupen JUDr. Jaroslavem Karlem, advokátem, se sídlem Plzeň, Bendova 8, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 2. 2006, č. j. 16 Cad 254/2005 - 30,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** České správě sociálního zabezpečení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 20. 9. 2005, č. X, byla zamítnuta žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „zákon o důchodovém pojištění“). Žalovaná své rozhodnutí odůvodnila tím, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Plzni - sever ze dne 8. 9. 2005 není žalobce plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 40 %. V této souvislosti byl citován § 39 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož pojištěnec je plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %. Žalovaná pak uzavřela, že žalobci nadále náleží částečný invalidní důchod.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 8. 2. 2006, č. j. 16 Cad 254/2005 - 30, tak, že žalobu zamítl. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobce se krajský soud opíral především o posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též Posudková komise MPSV) pracoviště v Plzni ze dne 28. 12. 2005, podle něhož procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti činí 50 %. Posudková komise MPSV hodnotila procentuální míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti shodně s lékařem OSSZ podle kapitoly XV, oddíl F, položka 2, písm. c), přílohy č. 2, vyhlášky č. 284/1995 Sb. na horní hranici, tj. 40 %, neboť se jedná o bolestivý páteřní bederní syndrom s těžkou poruchou statiky a dynamiky bederní páteře. Na rozdíl od OSSZ Posudková komise MPSV zvýšila podle § 6 odst. 4 citované vyhlášky míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 10 % na další zdravotní postižení a v tomto zvýšení především zohledňuje somatoformní bolestivou poruchu se středně těžkou depresivní odezvou, i změnu osobnosti na basi v. s. abusu analgetik.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel nesouhlasí se stanoviskem žalované, že jeho zdravotní stav neodpovídá plné invaliditě a namítá, že byl nedostatečně zjištěn a posouzen jeho zdravotní stav s ohledem na přetrvávající zdravotní potíže, které jej omezují v plnohodnotném životě, v plném zapojení do pracovní činnosti, když tento stav negativně je ovlivňován s ohledem na užívání léků. V současné době je stěžovatel veden jako nezaměstnaný na Úřadu práce Plzeň - sever a po dohodě s dozorující pracovnící opětovně požádal o plný invalidní důchod, protože pro něj není možné najít odpovídající uplatnění vzhledem k užívání návykových léčivých prostředků - silných opiátů. Stěžovatel nyní pracuje pouze 2 hodiny týdně na vlastní nebezpečí při distribuci tiskovin se souhlasem Úřadu práce, protože zmíněná činnost nepřesahuje polovinu pracovní doby a nedosahuje výdělkem životního minima. Stěžovatel je přesvědčen, že z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost k výdělečné činnosti o více jak 2/3, přičemž zbytek činnosti může vykonávat ještě za zcela mimořádných podmínek – chronické bolesti páteře. Státní orgány přesto odmítají uznat tyto důvody a to v rozporu s lékařskými posudky. Stěžovatel je toto názoru, že jeho pracovní schopnost k výdělečné činnosti poklesla o více než 60 % a závěr soudu v řízení je tak v rozporu se zákonem. Dále poukázal na to, že posudková lékařka nechtěla vzít v úvahu výše uvedené skutečnosti a odůvodňovala stěžovateli jeho stav tak, že bolest se nedá změřit a nálezy stěžovatele údajně odpovídají středně těžkému až těžkému postižení, ale bez nároku na plný invalidní důchod. Stěžovatel dále uvádí, že v pracovní rekomandaci není správně či vůbec zhodnocena nutná léčba silnými opiáty a stěžovatel se tak může domnívat, že při posuzování jeho zdravotního stavu bylo jednáno zcela účelově a v rozporu s lékařským zjištěním. Stěžovatel je proto přesvědčen, že podle lékařských posudků nemůže vykonávat žádnou práci na základě užívání silných léčiv bez rizika ohrožení své bezpečnosti při výkonu povolání a zhoršování zdravotních potíží. Z uvedených důvodů navrhl, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen podle § 110 s. ř. s. z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se v daném případě jedná o posouzení a rozhodnutí o nároku na dávku důchodového pojištění, jejíž přiznání a výplata je podmíněna existencí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jehož posouzení však žalované nepřísluší, žalovaná však nemá žádné výhrady k provedenému důkaznímu řízení a ani k samotnému rozsudku krajského soudu, jímž byla žaloba zamítnuta. Poukazuje na to, že zdravotní stav stěžovatele byl dostatečně a objektivně posouzen v Posudkové komisi

MPSV za účasti specializovaných lékařů z oboru neurologie a ortopedie. Žalovaná je toho názoru, že krajský soud rozhodl ve věci zcela správně, navrhla proto aby kasační stížnost stěžovatele byla zamítnuta jako nedůvodná.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Rozhodnutí o nároku na plný nebo částečný invalidní důchod je závislé zejména na lékařském odborném posouzení. Pro přezkumné soudní řízení je k posouzení zdravotního stavu a výdělečné schopnosti občana povoláno ze zákona Ministerstvo práce a sociálních věcí, které tak činí svými posudkovými komisemi (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Posudek uvedené komise pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásady volného hodnocení důkazů ve smyslu § 132 o. s. ř.

Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost výdělečné činnosti nejméně o 66 % nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Podle § 44 odst. 1 uvedeného zákona je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %. V obou případech podle § 39 odst. 2 ve spojení s § 44 odst. 1 věta druhá zákona o důchodovém pojištění, se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával předtím než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem, přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával.

Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud) nemá pochybnosti o úplnosti a přesvědčivosti závěru Posudkové komise MPSV, pracoviště Plzeň, vyjádřeného v posudku této komise ze dne 28. 12. 2005, podle něž stěžovatel je i nadále částečně invalidní. Z uvedeného posudku je přitom zřejmé, že zdravotní stav stěžovatele byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace a po přihlédnutí ke všem obtížím stěžovatelem uváděným, takže nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti stanovené diagnózy. Posudková komise přitom zhodnotila nález z ambulance bolesti a zvýšila procentuální míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele o 10 %. Stěžovatel přitom neuvádí žádné konkrétní výhrady proti závěrům posudkové komise,

pouze odkazuje na blíže neoznačené lékařské posudky a na svůj subjektivní názor, že jeho pracovní schopnost k výdělečné činnosti poklesla o více jak 60 %. Přitom lze uvést, že v kasační stížnosti stěžovatel opakuje námitky, s nimiž přišel již v průběhu řízení před krajským soudem a s nimiž se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vyčerpávajícím způsobem vypořádal.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel ke dni vydání rozhodnutí žalované nebyl plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nepoklesla nejméně o 66 % a není schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek, krajský soud nepochybil, když shledal rozhodnutí žalované věcně správným a z tohoto důvodu žalobu stěžovatele zamítl. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení a právo České správy sociálního zabezpečení na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu